

Piibo jut.

J a a n.

Tere mo wennike Mikkel! kuda so läbalad käiwad?
 Kas on rukis jo läps? Mis siis so naisoke teeb?
 Kas on ilm so meelet? Eks ommiko tuul oleks parem?
 Merest kirjub ta wet, ommikust kuiwa weel saaks.
 Aga wennike Mikkel, alati nosokest imed,
 Rõhtu ei taida suits, kukro ta tühendab kül.

M i h k e l.

Ara sa wennike naera, lase mo piiboke rahul!
 Rõigile oma au, piiboke! sinule ka.
 Rõik ma, ilm on mo ümber, kui mo piiboke aurab,
 Inimeste õn wiirab ja mängib mo ees,
 Mahti näitab maa, ilma ilu piiboke mulle,
 Kutsub tagasi weel kadunud rõemu ja ead;
 Näitab lootust ka mulle rõusta kõrgele sinna —
 Sinna kus looja ees patune alastuēt saab.

J a a n.

Palju, wennike Mikkel, oled sa tootand ja pakund,
 Wastako piiboke nüüd mis sa mull' lubasid kõit.
 Mis siis inimeste õnnest piiboke ütleb?

M i h k e l.

Ta on piibo suits. Nä' kui ta rõngasse a'ad,
 Nüüd ta keerleb ja õitseb, lahkeb ja koguneb jälle —
 Aga natuke tuult — otsas on suits ni kui õn.

J a a n.

Mis sa mo wennike kül maa, ilma sõbradest mõtted?

M i h k e l.

Nad on piibo suits. Kui on mo piiboke täis,
 Kül tast suits siis rõuseb ja keerleb ja mängib mo ümber;
 Kui on tubakal ots, otsas on sõbrad kui suits.
 Õigete sõbrade kujo oled sa piiboke ise —
 Ditsego minul õn, kurwastus waewako mind,
 Et must piiboke lahku, õnne ta õpetab kanda,
 Kurwastuses ta kinnitust annab ja nõu'.
 Rõnda mo tuwike oli, keda ma õitsin ja kaitsein,
 Pääwal mo mõte ta, unes ta paistis mo ees.
 Põlwekene kül sul rõemu oli ja waewa,

Peidnud olin ma kõit, aga mul pudus ka kõit.
 Õitsin tasakesti, peidetud põesaste warjus,
 Kus mo tuwike käis õksi ja mõtete sees.
 Kuni mo nime ma kuulin ta lillede, uuledest kostma,
 Kõbe siis lendades langesin kaela ma tall' —
 Ja nüüd o'i mo käes mis leidsin ja õitsin ammu,
 Lilled õitsesid mul, taewas elasin nüüd.
 Kül on mõnigi talw jo puhunud üle ta aua,
 Jka mo tuwike weel armas ja kallis mul-on,
 Jka mo süda weel naerab, kui tuletab piiboko meelde
 Rõnda kadunud ead — kadunud? igawad ead!

J a a n.

Kuda so piiboke sulle näitab taewagi rõusta?
 Teine korda kül läks — seda mul täpenda weel.

M i h k e l.

Juba piiboke kustub. Näe kus wiimine suits weel
 Üle katuffe seal rõusis ja kadudes läks.
 Kõrgele rõuseb ta sinna, kus sirwad tähtede astmed —
 Jumalaga! wi mõnele terwisel must!
 Sinna sa ingele tõstad, peastetud ilma waewast,
 Et mo ihoke siin tuhka ja pormu kül jääb,

J a a n.

Selle riistapuu nõuan, ehk müüksin wiimise iwa;
 Andeks! piiboke, mis teadmata laitsin ma sind.

F.

Kalendriteggija kimbus.

Kui sa, armas luggeja, mind weel et
 tunne — misno ammet on jo mittu aastat,
 kalendrit teha. On ka selle tö jures palju
 kõhendamist ja pea waewamist, enäam kui sa
 mõtled ja tead. Arwa kõit asjad kokku — et
 ku ei kummuli juhhu, egga pääw pahhempiddi
 wõi tähhed teisipiddi; et Janipawal lund ei
 saa egga odre kolmekuuninga päwa ümber ei
 külwata. Wata jo segi ea tük rõõd. Agga